

La Revolució i la música

No sé si serà degut a l'escassetat de les dots oratòries que no em deixa explicar-me com jo voldria, o bé a la meua extremada sensibilitat espiritual que em demana de cercar un goig a la meua intimitat, que sempre que he assistit a un concert de música, en acabar, he de decidir-me a fer del silenci la millor eloqüència.

Però tan-mateix es veu que, així com les regles gramaticals admeten excepcions, igualment aquestes són aplicables a l'esperit i al sentiment de l'home. Perquè el diumenge passat vaig assistir a una manifestació musical-revolucionària que avui m'obliga a desfer-me d'aquell meu silenci habitual per intentar de fer reviure en unes quartilles les emocions i el goig intens que vaig sentir dintre meu aquella nit memorable.

He dit que vaig assistir a una manifestació musical revolucionària i vertaderament es això. Aquell Gran Teatre del Liceu ha estat transformat en Teatre del Poble i com a tal avui pertany al poble.

Música i revolució: Dues arts completament agermanades, ja que les dues inspiren una mateixa sensació: la sensibilitat en l'esperit dels homes. I el nostre poble, com a poble revolucionari i com a poble d'esperit sensible, sent dintre de la seva ànima les emocions de la música perquè igualment sent la flama de la llibertat que li crema les seves entranyes. I així veiem que mentre la bèstia feixista, inhumana i abominable, ens assassina els nostres músics i el músic de la poesia García Lorca, el nostre poble homenatja els músics revolucionaris i humanitaristes: Wagner, Beethoven, Bach, Pau Casals...

Qui ha vist aquell Liceu d'abans, enfarfegat de vanitat i d'hipocresia; aquella cova de la plutocràcia; aquelles illoiges convertides en «meublés»; aquells milers de pessetes transformades en joies i brillants que llufen indecorosament damunt l'escot unes rosses oxigenades!...

I qui ha vist el Liceu d'avui, el nostre Teatre, el Teatre del Poble, on hi té cabuda tothom qui vulgui fruir les belles emocions de la música, tothom que sigui del poble i sigui humà, sense que hagi de vestir-se de frac ni de «soirée»; sense que els seus braços ni els seus dits hagin de veure's coberts de metalls ni diamants i sense que les dones hagin de tenyir-se el cabell ni els cotxes vagin fins a les portes del teatre.

No. El nostre poble no ho necessita ni ho vol això, perquè li repugna. I és aquest poble que diumenge omplia el nostre Teatre. Aquest poble escoltava aquella «Marxa Fúnebre» de Wagner, dedicada a la memòria dels caiguts per la causa de la llibertat, amb un silenci tant profund, que ben clarament arriba-

ven a les meves oïdes els batecs del cor d'un company veí, i el sanglotar dolorós d'una dona d'aprop meu que poiser un seu fill havia ofert la seva vida per la causa del poble. Tota la multitud dempeus i amb el puny enlaire va coronar el final com fent jurament sagrat de defensa fins a la fi i amb la seva sang, la llibertat que sempre ha ansiat i que en aquests moments conquesta amb les seves forces.

Aquesta és la nostra música de Wagner, l'home idealista i revolucionari, perseguit i maltractat; música de Beethoven, l'home que tant estimava el poble que sofria i que en la seva «Novena Simfonia» llençà un crit a tota la humanitat perquè s'estimi i s'agermani; i aquells sons que brollen del màgic violoncel executats pel nostre Pau Casals, el músic del poble, el músic intel·ligent, que amb el seu esforç ha fundat una Associació Obrera de Concerts i que s'ha negat a fer arribar el seu art sublim i humà a un poble feixista on impera el terror i l'escavatge.

Diumenge s'hi respirava amb delit dintre d'aquell soperb edifici, perquè s'hi respirava l'alè del poble; d'aquest poble liberal, valent i sensible, que no sent cap temença ni cap inquietud per empunyar un fusell darrera una barricada i oferir la seva vida per la seva llibertat, i no obstant la seva sensibilitat tan humana diumenge va tenir la virtut d'arrencar del seu esperit una llàgrima d'enyorança als germans caiguts en defensa dels seus ideals, oïnt els patètics sons de Wagner filtrats en mig del cor d'aquella «Marxa Fúnebre»...

P. FUSTÉ I MOMPART

El seny de tots

S'ha parlat mantes vegades del seny català i se n'ha fet elogis ben merescuts. Aquest seny, però, cantat des d'alguns galliners lliguers on s'hi covaba el monstre del feixisme, anava perdent el perfum original, la verdadera saba de la raça, la instintiva missió alliberadora, per anar-lo hipòcritament convertint en seny humiliant, de servitud a aquella òliba astuta carregada de milions i els demés líders que s'havien venut l'ànima als enemics de Catalunya; a aquells que en 1905 volien sembrar-la de sol i ara i sempre han procurat dominar la fins a l'arrassament si precisava.

No, no és pas aquest el seny català. No és aquest el seny que portem moit arrelat e's que abans que tot estimem i defensem la llibertat. Aquell seny acomodatí de matinal lectura de «La Perdiu» amb la clàssica xocolata i secalls, l'ha esbandit. L'ha esvaït per sempre més la Revolució. Aquells éssers incapaces d'assolir el més petit sacrifici, aquells que han estat porucs per jugar fort i, talment com quan feien el «set i mig» es plantaven en tenir «sis pedretes», ara s'han volgut plantar al torrent quan venia la riuada sense voler comprendre les lleis naturals i sense esma per a salvar-se i procurar salvar altres germans. Aquell seny mesquí els aconsellava l'espera del miracle convertit en pluja de canons, fusells i metralladores guardadors de llurs «sagrats interessos» i el miracle ha sorgit com ells no creien.

Ja no compta, doncs aquest seny. Ara és el nostre, el de tots, el que hem estimat sempre més humà, el que ha d'ajudar-nos a la victòria. Volem que aquest seny no pugui ésser enterbolit pels grunys dels corbs i les hienes i a l'ensens que l'eufòria no embriagués els éssers que tant brillantment s'han compartat contra la carlinada.

El seny que propugnem no porta una marca de fàbrica, ni una patent ni una exclussiva, per tant cal que tothom tingui l'interès en que deixi l'empena ben marcada en la història tot just començada gloriosament. Ni una nota desfavorable, deshonestia ni grotesta i, molt menys una tolerància amb certes iniciatives particulars, individuals o de grupet, ja que el vertader esperit revolucionari s'allunya de l'egolòtria. Les idees, les iniciatives, els pensaments, posats en pràctica immediatament sense prèvia consulta, sense estudi i consell de tècnics i directius podrien fer caure en aquell perill personalista en perjudici de la col·lectivitat.

Es una hora greu que emmarca a molts homes en responsabilitats. No és pot procedir per muija d'assaigs quin resultat equivaldria a la tasca de Penélope. Tota la intel·ligència, tota la voluntat, tota l'energia, han d'anar a favor del poble amb un ritme accelerat i serà sense precipitacions exagerades que solen entrebancar, i sense aqueis estats de nerviosisme que anul·len o emboiren els seny que hem de procurar segueixi essent sempre el nostre, el de tots.

CARLES COSTAS ALVAREZ

L'aliment n.º 1: Cacaolat

MANANTIAL DE VITAMINES

Cacaolat
NUDREIX MOLT
COSTA POC

ALIMENT EXQUISIT

